

tat: Når højkonjunkturerne endelig er sandet til, vil vi opleve, at vi er ude af stand til at finansiere det velfærdssamfund, som vi har i dag. Vi kommer til at opleve svenske tilstande, hvor det bliver nøden, der tvinger de nødvendige reformer igennem.

Det er blot trist, at der i dansk politik ikke er kraft og vilje hos et flertal til at gøre det, som alle ved er nødvendigt. Det er nødvendigt at få nedbragt den store statsgæld, så renteudgifterne ikke bliver den gøgeunge, der skubber ønskede og nødvendige offentlige udgifter ud. Det er derfor blevet trist for os at opleve en regering, der gennem 1½ måneds forhandlinger til stadighed har slået i bordet og sagt, at besparelser under ingen omstændigheder kommer på tale; men det er finansloven så også et udtryk for. Skal man give en anerkendelse, så vil jeg give regeringen den anerkendelse, at det er lykkedes over al forventning. Man har ikke alene forhindret egentlige besparelser, man har endda opnået at øge det reelle underskud.

Umiddelbart formindskes statens underskud, men forbedringen vendes til en forværring, når tallene renses for engangsforbedringer og betalingsforskydninger. Underskuddet forøges i virkeligheden med ca. 1 mia. kr. Hovedindholdet er nye skatter og afgifter, budgettekniske fif bl.a. baseret på, at man dræner de kommunale kasser for et milliardbeløb samt indregner salg af statslige aktiver.

Intet af dette bidrager til at gøre op med det strukturelle problem, nemlig at det statslige budgetunderskud åbenbart har bidt sig fast på 35 mia. kr. eller mere. Hertil kommer, at Nyrup-regeringen på mange måder er en trussel mod en demokratisk samfundsopfattelse, hvor det skal være synligt for den enkelte, hvad man betaler i skat, hvorfor man betaler det, og hvordan den beregnes.

Sådan er det ikke i Danmark. Der er stort set ingen, der ved, hvad de betaler i samlede skatter og afgifter, for en meget stor del går under andre betegnelser, f.eks. arbejdsmarkedsbidrag, miljøafgifter, grønne afgifter osv., og flere og flere af afgifterne bliver indrettet, så de er mere eller mindre skjulte og mere eller mindre tilfældige. CO₂-afgiften og SO₂-afgiften er et godt eksempel herpå.

Der er derfor brug for en dybtgående skatte-reform i Danmark, hvor man præmierer aktivitet og virkelyst, hvor man gør det fordelagtigt at investere også som lønmodtager, og hvor det, at man yder en ekstra indsats, ikke nødvendigvis

skal straffes med en progressiv beskatning. Vi ønsker i Venstre, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. Vi er ikke i tvivl om, at der kan skabes fuld beskæftigelse i Danmark. Det skal være mere fordelagtigt at arbejde, og virksomhederne skal have bedre muligheder for at ekspandere.

Antallet af arbejdspladser har ingen faste grænser, men bl.a. Folketinget har begrænset dem i et omfang, så mange i dag har den opfattelse, at arbejdsmængden er en fast given størrelse, som man så nødvendigvis må fordele, hvis man vil have flere i arbejde. Og det skal nok hjælpe, at man nu også vil forbyde 13-årige at gå med aviser. Det er trist, for vore unge har godt af at lære, at penge ikke bare er noget, man får fra andre, men at penge også er noget, man kan tjene ved selv at yde en indsats.

Det er ved at være sidste udkald, hvis man skal anvende højkonjunkturerne til at bære de helt nødvendige strukturreformer igennem såvel i den økonomiske politik som på arbejdsmarkedet, men vi må desværre konstatere, at regeringen solder det hele op.

Vismændene bruger andre ord, de taler om de spildte muligheder, som de skriver i Vismandsrapporten her fra november: »Fremgangen i dansk økonomi i perioden 1993-95 er ikke blevet udnyttet til at skabe større råderum for en aktiv stabiliseringspolitik . . .«. Og de skriver videre: »Dansk økonomi er derfor blevet mere sårbar over for internationale konjunktursvingninger.«

Det er nødvendigt at give dansk erhvervsliv langt bedre muligheder end i dag. Det gælder for kapitaldannelse i virksomhederne, og det gælder en reduktion i de til tider helt kaotiske byrder, som man lægger på danske virksomheder. Jeg kan bare som eksempel igen nævne CO₂-afgiften. Men det er svært, så længe et flertal i Folketinget tror, at man netto får flere i arbejde ved at øge skatterne og ansætte flere i det offentlige.

Dette at ansætte flere i det offentlige betyder blot, at man har tilsvarende færre ansat i den private sektor som følge af det højere skattetryk. Jeg forstår ikke, at regeringen kan have det synspunkt, at beskæftigelsespolitikken er vellykket, når vi i dag i forhold til 1992 har 90.000 flere raske i den arbejdsduelige alder på passiv forsørgelse, samtidig med at den reelle ledighed ikke er faldet. Hvis vi i den aktuelle ledighedsstatistik tillægger ledige, der er gået på orlov, og personer i arbejdsmarkedsforanstaltninger, har